

første Afnit skulde være unyttigt, naar ikke det andet fulgte paa. Fuld Betryggelse lader sig selvfølgelig aldrig opnaa, allermindst for det lille Land. Særligt maa den ærede Ordfører ikke have lagt Mærke til — thi jeg holder mig forvisset om, at hvor uenige han og jeg end — desværre jeg beklager det — ofte ere om Sagerne, hæmper han dog saa loyalt, som det er ham mulig — at da jeg før udtalte mig om, hvad Regjeringen havde kunnet vente at faae Svar paa, udtryffeligt fremhævede, at det, Regjeringen havde ventet at faae Svar paa, var det, som Regjeringen havde angivet som Grund til Folkethingets Opløsning og hverten de 33 eller 63 eller 80 Mill., men det var særlig dette: Kjøbenhavn betrygget ved et Forsvar imod Søiden. Mit Kjenndskab til, hvad der er forefaldet paa Valgdagen og før Valgdagen Landet rundt, skylder jeg langt mere, hvad der er fremkommet, om ikke fra den ærede Ordførers Side, saa dog fra den Del af Pressen, som staar den ærede Ordfører meget nær. Det er særlig deraf, jeg har mit Kjenndskab til, hvad der er gaaet forud for Valget den 25de April i Valgkredsene, og paa selve Valgdagen. Rigtigheden deraf kan jeg naturligvis ikke indestaa for.

Det var ikke noget Experiment, som jeg ønskede at foretage med Vælgerne; det var langt snarere et Experiment, som jeg ønskede at foretage med den ærede Ordfører, da jeg før omtalte, at man jo vilde kunne faae rent og klart Svar paa en af de to Maader. Det er en Berigtigelse, som ikke har Meget at betyde i og for sig, men som jeg dog ikke har villet tilbageholde, at jeg dog ikke har stillet Sagen saaledes, at man kunde lade Vælgerne vælge mellem at betale en Forbrugsafgift og en Formues- og Indkomstskat. Nei, jeg var forsigtigere; jeg holder for fast paa Magtstillingen til, at jeg skulde røstere den paa et saa usikkert Kort. Jeg sagde udtryffeligt, at, dersom det kom til at foreligge for Vælgerne, om de vilde betale en ny Skat, saa troede jeg nok, jeg turde driste mig til at sætte denne kjære Portefeuille paa dette Kort. Der er meget stor Forskjel paa, om man spørger Folket, om det vil ombytte en gammel Skat med en ny, eller spørger det rent ud, om det vil betale en ny og beholde den gamle. Jeg har aldrig villet gjøre gjældende, at Regjeringen havde Ret til at fordre et bestemt Svar. Har jeg udtalt mig saaledes, har jeg valgt mine Udtryk uheldig. Min Mening, som jeg ikke troede kunde misforstaas, har kun været den, at jeg ikke kunde erkjende, at Regjeringen havde nogen Pligt til blot at tage Hensyn til Afstemningen om et bestemt Opløsningspunkt, naar Svaret ikke blev givet rent og klart paa dette Punkt. Jeg har altsaa ikke i og for sig beklaget mig over, at Svaret ikke er givet saaledes, men jeg har sagt, at de Konsekvenser, som den ærede Ordfører og Flertallet ville drage af Resultatet af den 25de April, dem kan jeg ikke godkjende!

Den ærede Ordfører nærede, som det forekommer mig, nogen Forhaabning om endnu i den ælteste Time at se mig omvendt til den rette Tro, til den eneste saliggjørende Tro paa det parlamentariske — jeg vil hellere bruge det Udtryk, som et æret Medlem fra Beile Amt brugte forleden — det saakaldte parlamentariske System. Jeg kan ikke forstaa den ærede Ordførers Udtalelse, naar han nærede en saadan Forventning om at se mig omvendt til denne Tro nu tilfaldt. Jeg tror oprigtig talt ikke, at jeg nogensinde har givet Anledning til den Misforstaaelse, at jeg skulde have Tendents til at komme til en saadan Anskuelse om det parlamentariske System, det vil sige i den Forstand, hvori dette opfattes om ikke just af den ærede Ordfører, saa i alt Fald af en stor Del ærede Medlemmer i dette Thing, nemlig saaledes, at det er Flertallet i dette Thing, der har at bestemme, hvorvidt en Regjering skal blive eller skal gaa — i den Forstand godkjender jeg ikke det parlamentariske System. Ganste anderledes stiller selvfølgelig Sagen sig, naar man betragter Regjeringens Stilling lige over for Rigsdagen i sin Selhed; saa bliver Forholdet fuldstændig forandret, og jeg tror ikke, at jeg nogensinde har givet Anledning til den Misforstaaelse, at min Kjerlighed til Magten skulde være saa stor, at jeg ikke var villig til, ja, jeg vil sige med den største For nøielse, at bøde mig for en Afstemning i Rigsdagen, som gif mig imod paa noget Punkt, som jeg havde tillagt en særlig Betydning, eller som jeg havde lagt en særlig Vægt paa, — i den Forstand godkjender jeg det fuldstændig. Jeg veed ikke, om den Trosbetjendelse af mig skal bringe mig i nær Overensstemmelse med den ærede Ordfører; hvis det var Tilfældet, saa skulde det kun glæde mig.

Ordføreren (Berg): Jeg turde maaste oplase et Par Linier af den høitærede Krigsministers Foredrag. De findes Spalte 149—150 i Folkethingstidenden for indeværende Samling. De ere fremtomme i Anledning af, at en Rigsdagsmand her i Thinget omtalte de mange Millioner, som Regjeringen har maattet indrømme, at der laa i dens Plan. Deraf svarede den høitærede Krigsminister: „Naar man citerer Udtalelser af mig, ønsker jeg meget, at man citerer dem korrekt, og om det end ikke er store Summer, der er Spørgsmaal om, er det dog altid ønskeligt, at man holder sig til de Summer, der netop ere angivne. Jeg har ganste vist udtalt under Forhandlingen af det paagjældende Lovforslag, at man var fuldt berettiget til at se hen til, ikke alene hvad der var forlangt i Lovforslaget, men ogsaa til, hvad der var fremsat i Motiverne som nødvendigt til at fuldføre de Foranstaltninger, som Regjeringen ansaa for nødvendige til Landets Forsvar. Naar man vil tage Lovforslaget for sig, vil man der finde opført til Besæftnings-